

Stigning paa disse Paragraffer af ca. 7 Mill. Kr., altsaa $1\frac{1}{6}$ Mill. Kr. hvert Aar, medens der nu alene for eet Aar altsaa er en Stigning paa $2\frac{6}{8}$ Mill. Kr.

Jeg tror dog, at man, naar man skal bedømme Situationen eller det finansielle Resultat retfærdigt, her maa huske paa, at vi i Aar paa Udgiftssiden have faaet et Beløb af over 1 Mill. Kr. til Forrentning af Statsgælden i Henhold til det nye Statslaan og over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere i forhøjede Lønninger, specielt til Underofficerer ved Hæren og Søværnet; og det er jo en Selvfølge, at naar man faar saadan ekstra $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., maa man have in mente, at det er noget, som er kommet lige paa een Gang, og som ikke just er en Følge af den rolige, fremadskridende Udvikling, som i sig selv fører med sig, at man Aar efter Aar naar til større og større Udgifter. Har man dette in mente, at vi paa denne Maade have faaet over $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere i Aar, tror jeg; man har Lov til at gaa ud fra, at saa viser baade Finanslovbehandlingen og det endelige Resultat, som det foreligger, at der i hvert Fald i nogen Maade har været taget Hensyn til disse Ønsker om Sparsommelighed, som ved 1ste Behandling gjorde sig saa stærkt gældende. Thi det er en Selvfølge, at det ikke, selv med den mest gennemførte Sparsommelighed, vil kunne lade sig gøre, at holde Udgifterne nede enten paa det samme Niveau eller endog under det, det hidtil har været, saa længe Stillingen ude i Landet er den, at baade hver enkelt Mand og ogsaa Sogne-, By- og Amtskommuner Aar efter Aar have maattet forøge deres Udgifter. Jeg foretog i saa Henseende en Sammenligning ved første Behandling og den viser jeg tilbage til. Jeg tror, det er meget naturligt, ja jeg vil endog sige ret heldigt, at ligesom Udgifterne stige baade for de private og de snævrere Kredse i Samfundet, de da ogsaa stige for Statens Vedkommende. Det er et heldigt Vidnesbyrd om, at der er Fremgang over hele Linien, men saa maa man ogsaa tage Sigte paa, at ligesom det er nødvendigt for den enkelte Mand og Kommunerne at skaffe sig større Indtægter, er det ogsaa nødvendigt for Statskassen.

Ved Bedømmelsen heraf maa man sammenligne Statens ordinære Indtægter og dens ordinære Udgifter, og paa det foreliggende Forslag ere de løbende Indtægter ca. 7,000,000 Kr. større end de løbende Udgifter, idet jeg her holder § 27 ude af Betragtning. Men paa § 27 findes der ca. 2 Mill. Kr. Afdrag paa Statsgælden, der jo ogsaa er en ordinær Udgift

og derfor maa drages fra de 7 Mill., saa at Forskellen kun bliver 5 Mill. Kr. mellem de ordinære Indtægter og de ordinære Udgifter. Se vi nu bort fra det paa § 27, der ifølge særlig Lov skal afholdes ved Optagelse af Laan, bliver der paa denne Paragraf tilbage et Beløb paa ca. 8 Mill. Kr., der medgaar til Jernbaneanlæg, Telefon- og Telegrafanlæg o. s. v. samt til Udvidelse af bestaaende Anlæg. Selv om man nu, hvad jeg vilde anse for ønskeligt, kom til en anden Postering af det, der nu staar paa § 27, og det, der staar paa Ministeriet for offentlige Arbejders ordinære Budget, vil det jo i og for sig ikke forrykke Forholdet ret meget, idet de ordinære Udgifter da blive saa meget større. Nu er det jo en given Sag, at de ordinære Udgifter ville stige allerede som en Følge af, at en hel Del Love vel endnu ikke ere behandlede til Ende, men dog ventelig blive det i denne Samling, og derved vil jo Udgiften stige ikke ubetydelig paa de ordinære Budgetter, og der er jo temmelig sikkert ikke nogen Udsigt til, at de ekstraordinære Udgifter paa § 27 vil gaa ned i nogen betydelig Grad, idet der jo antagelig vil komme nogle Havneanlæg o. s. v. Jeg tror derfor, at der er god Grund til at gøre sig klart, at vi ere nødtte til at gaa til en Forøgelse af Statens Indtægter. Det er jo ogsaa tilstrækkelig tydeligt baade sagt og tilkendegivet derved, at Ministeren har forelagt Forslag om at forhøje Jernbanetaksterne og Portotaksterne, for derved at skaffe Staten forøgede Indtægter, foruden at der deraf skal udredes højere Lønninger inden for de paagældende E-tater. Tinget vil da ogsaa sikkert gøre, hvad det kan, for i den nærmest mulige Fremtid at gennemføre disse Forslag, hvorved Indtægterne forøges.

Men ved Siden af at skaffe forøgede Indtægter, maa vi selvfølgelig aldrig glemme, at det er nødvendigt at føre, hvad jeg vil kalde en fornuftig Sparsommelighedspolitik, at udøve i al sin Almindelighed en fornuftig Sparsommelighed. Uden at komme ind paa alt for mange Ting i saa Henseende skal jeg blot nævne et enkelt Omraade, hvor der sikkert kan spares om ikke Masser af Millioner, saa dog Masser af Tusinder, og det er Statens Byggeforetagender. Der er intet andet Statsomraade, hvor der vil kunne spares saa meget uden at skade hverken Samfundsformaal eller Udvikling i det hele. Jeg skal ikke nævne Eksempler, men der findes en Mængde mellem Akterne til Finanslovens Anmærkninger; der ligge oppe i Finans-